(Lucrare publicată în *Revista Română de Yoga*, nr. 2, 2014)

DESPRE AURELE CORPURILOR

de **Ioan Mamulaş**

Termenul de "aură" nu are o accepţiune unică, general recunoscută, fapt ce se poate constata din definiţiile de mai jos (cărora le pot fi adăugate încă multe altele):

- *"Aura:1. Orice emanaţie sau exhalaţie subtilă şi invizibilă provenită de la o substanţă, cum ar fi aroma florilor, mirosul sângelui, o presupusă emanaţie fertilizantă de la polenul florilor etc. 2. (Med.) Senzaţia particulară, ca un abur sau ca un aer rece, ce se ridică de la trunchi sau membre spre cap, un simptom prevestitior în epilepsie sau isterie"* [Webster Dictionary, 1913];
- *"Aura: (...) O presupusă emanaţie sau un fluid insesizabil ce transportă influenţele de tip mesmeric"* [Webster International Dictionary, 1930];
- *"Aura: 1. Emanaţia subtilă a calităţii sau a stării cuiva sau a ceva. De exemplu: «Ea are o aură de independenţă absolută». 2. O luminozitate subtilă care, cred unii, înconjoară fiinţele vii şi conţine informaţii despre ele. Examplu: «Culoarea aurei sale arată cruzime»"* [Wordsmith Dictionary];
- *"Aura: 1. Un suflu, o emanaţie sau o radiaţie invizibile. 2. O calitate distinctivă dar intangibilă care pare să înconjoare o persoană sau un lucru; atmosferă: «O aură de înfrângere a cuprins sediul de campanie al candidatului». 3. O senzaţie, precum cea de briză rece sau de lumină strălucitoare, care precede declanşarea anumitor tulburări, cum ar fi o criză epileptică sau un atac de migrenă"* [4];
- *"Aura: 1a. Un stimul senzorial subtil (o aromă, de pildă); 1b. O atmosferă specifică înconjurând o sursă dată («Locul avea o aură de mister»). 2. O radiaţie luminoasă: nimb. 3. O senzaţie subiectivă (ca cea de lumini) experienţiată, în anumite afecţiuni (ca epilepsia sau migrena), înaintea unei crize. 4. Un câmp de energie despre care se susţine că emană de la o fiinţă vie"* [5];
- *"Aura: o emanaţie, un suflu sau o radiaţie invizibile cu ochiul liber. De multe ori este gândită a fi un mediu invizibil emanând de la fiecare individ. Unele persoane cred că pot realmente să vadă aura unui individ şi, în funcţie de culoarea şi forma ei, aceasta este un indicator al stării mentale şi fizice a acelui individ"* [6];
- *"Aura: un înveliş sau un strat de substanţă astrală care înconjoară şi pătrunde corpul fizic. Un halou de lumină/energie spirituală ce înconjoară o persoană şi poate fi văzut de clarvăzători"* [7];
- *"Aura: Conform metafizicii mişcării New Age, aura este un contur colorat, sau un set de contururi învecinate presupuse a fi emanate de la suprafaţa unui obiect. (...) Se presupune că aura reflectă un câmp de energie supranaturală sau o forţă vitală care permează toate lucrurile"* [8];
- *"Aura: Un termen utilizat frecvent de adepţii New Age pentru a descrie un câmp de energie emis de fiecare lucru viu, în particular de oameni. Această aură capătă diferite culori depinzând de dispoziţia persoanei, de starea de sănătate etc., iar unii practicanţi New Age pretind a avea capacitatea de a interpreta culorile aurei şi de a diagnostica astfel diferitele condiţii şi stări mentale ale persoanei respective"* [9];
- *"Aura umană este un câmp de energie ce reflectă energiile subtile ale vieţii din corp. Aceste energii fac din noi ceea ce suntem şi sunt afectate, la rândul lor, de mediul ambiant şi de stilul nostru de viaţă. Aura reflectă sănătatea noastră, activitatea mentală şi starea emoţională. De asemenea, ea indică – cu mult timp înainte – declanşarea bolilor"* [10];
- *"Toate lucrurile vii (oameni, plante animale) sunt alcătuite din combinaţii complexe de atomi, molecule şi energie celulară. Întrucât aceşti ingredienţi coexistă, ei generează un*

mare câmp de energie care poate fi simţit şi chiar văzut în jurul corpului fizic. Acest câmp de energie este adesea o Aură" [11];

- *"Aura: O anvelopă de energie vitală, care aparent iradiază de la orice lucru din natură: minerale, plante, animale şi oameni. Aura nu este vîzibilă vederii normale, dar poate fi văzută prin clarviziune ca un halou luminos"* [12];
- *"Aura: Un halou luminos care ar înconjura capul sau un nor ori o ceaţă multicolorate ce ar învălui corpul* [13];
- *"Aura (simptom): ... tulburare perceptuală avută de unii suferinzi de migrene înainte de un atac de migrenă şi de unii epileptici înainte de un acces al bolii. Se manifestă adesea prin perceperea de unei lumini stranii sau de mirosuri neplăcute"* [14];
- *"Aura: Un câmp de radiaţii luminoase, multicolorate, subtile, presupuse a înconjura corpul viu ca un halou sau un cocon; ocazional, termenul este folosit cu referire la forţele de câmp electromagnetic normal ce înconjoară corpul"* [15];
- *"Aura: 1. Aureolă; 2. Stare particulară care precede o criză de epilepsie; 3. Fenomen biofizic dintr-un câmp de emisiune a unor radiaţii ale corpului, de natură luminoasă sau electromagnetică"* [16].

În continuare, referirea la noţiunea de **aură** se va face în sensurile sugerate, mai mult sau mai puţin clar, de frazele subliniate din citatele de mai sus. Din această perspectivă, sub diverse denumiri, conceptul de aură datează de multe milenii şi este prezent în toate culturile. În Egiptul antic, zeii şi oamenii consideraţi importanţi erau reprezentaţi ca fiind înconjuraţi de un halou diafan; la fel procedau hinduşii, chinezii, grecii şi romanii, iar în iconografia creştină aureola sfinţilor este un motiv tradiţional. De asemenea, dintotdeauna, ocultişti, mistici autentici şi persoane cu aptitudini parapsihice au descris formaţiuni aparent imateriale şi efluvii irizate care ar fi prezente în jurul corpurilor, îndeosebi în cazul organismelor vii şi cu precădere al fiinţelor omeneşti.

Spre mijlocul secolului al XIX-lea, conceptul de aură a părut, pentru scurt timp, că va deveni "respectabil" din punctul de vedere al ştiinţei academice, după ce chimistul german Karl von Reichenbach a publicat un masiv volum în care descria rezultatele a mii de experimentări şi teste ce păreau să demonstreze că anumiţi subiecţi umani – denumiţi de el "persoane senzitive" – puteau vizualiza o iradiere luminoasă de culoare albastră la polul nord al unui magnet, şi una de culoare roşie la polul sud. Unii subiecţi detectau prezenţa unui magnet prin pereţi subţiri, chiar şi atunci când erau adormiţi. De asemenea, "senzitivii" puteau să perceapă iradieri luminoase emanând de la cristale şi de la vârfurile degetelor. Rezultatele experimentelor l-au condus pe Reichenbach la concluzia că există o "forţă" necunoscută (botezată de el "forţă odică"), proprie vieţii, diferită, dar legată, de electricitate şi magnetism. Traducătorul în limba engleză al cărţii lui Reichenbach, dr. John Ashburn, a repetat multe din experimentele lui Reichenbach şi a confirmat rezultatele acestuia. Dar *"nebunia spiritistă care a început la sfârşitul anilor 1840 (...) a avut ca efect apariţia unui val de scepticism acerb printre oamenii de ştiinţă şi, în mai puţin de un deceniu, forţa odică a lui Reichenbach a început să fie privită ca o glumă"* [17, p. 124].

Aproximativ în acelaşi timp, medicul american Joseph Rodes Buchanan a constatat că unele persoane puteau identifica corect o serie de substanţe chimice introduse în prealabil în plicuri sigilate de culoare închisă; el presupunea că acest al "şaselea simţ" era determinat de o anume "forţă" specială caracteristică sistemului nervos şi pe care, în consecinţă, o denumea *"aură nervoasă"*.

În anii 1880, psihiatrul francez Charles Féré se referea la o "aură neuropatică", pe care o observase la diferiţi pacienţi – de pildă, o strălucire portocalie în jurul capului unei bolnave isterice.

În anul 1901, Annie Besant şi C. W. Leadbeater, lideri ai mişcării teozofice, au publicat o carte [18], considerată clasică de către adepţii lor, în care descriu şi ilustrează prin desene colorate aurele vizualizate prin clarviziune.

În primul deceniu al secolului XX, medicul britanic Walter J. Kilner, de la *St. Thomas Hospital* din Londra, a descoperit că, atunci când privea la o persoană printr-un ecran transparent special, putea distinge "atmosfera umană" sau aura proprie acelei persoane [19].

După cel de-al război mondial, interesul pentru conceptul de aură a fost promovat mai ales de susţinătorii ideilor de tip *New Age*.

În ipoteza că existenţa aurei este reală, caracteristicile ei generale ar fi:

- Aura unui corp nu este accesibilă vederii obişnuite, putând fi "vizionată" parapsihic – prin percepţie extrasenzorială (respectiv, clarviziune) – ca un halou luminos, uneori multicolor, stratificat pe niveluri succesive destul de vag delimitate şi care, uneori, reproduc într-o anumită măsură forma corpului. De asemenea, aura (sau mai degrabă o serie de elemente ale acesteia) poate fi evidenţiată direct ori indirect prin procedee experimentale sau dispozitive tehnice speciale.
- Expresiile aurice ale unui corp (morfologia, părţile componente, dinamica, distribuţia cromatică şi extinderea spaţială ale aurei acelui corp) depind, pe de o parte, de natura, însuşirile şi funcţionalitatea corpului respectiv, iar pe de altă parte, de modul în care acesta interacţionează cu mediul înconjurător. Corpurile inanimate au aure cu structuri simple şi, în general, stabile, în vreme ce fiinţele vii posedă aure complexe (gradul de complexitate creşte în raport cu nivelul evolutiv) şi variabile temporal. Aurele cele mai complexe le au fiinţele umane şi reflectă, printre altele, starea de sănătate fizică şi mentală.

Clarvăzătorii percep aura ca emanând din corpuri, fiind de regulă compusă din mai multe straturi. Celebra parapsihică engleză Eileen J. Garrett, de pildă, relata că putea vedea benzi de lumină colorată "învelesc" atât obiectele animate, cât şi pe cele inanimate, benzi alcătuind ceea ce ea denumea *"the surround"* [20], adică aura.

Stările de sănătate şi cele psiho-emoţionale sunt indicate în aura umană, se spune, prin culori variate, spoturi difuze, umbre, eventuale discontinutăţi, modificări de formă. Sănătatea fizică pare să fie corelată/reflectată de acea parte a aurei care este cea mai aproapiată de corp, denumită adesea *corp vital* sau *corp* eteric. Vindecătorii clarvăzători spun că boala se manifestă mai întâi în corpul eteric, uneori cu luni sau ani înainte de apariţia tulburărilor fizice/organice. Celelalte straturi succesive ale aurei, corespunzătoare diferitelor "corpuri subtile", sunt legate de aspectele afective, voliţionale şi spirituale ale fiinţei umane. Clarvăzătoarea britanică Ursula Roberts descria (pe baza propriilor observaţii) o structură aurică umană tripartită, pe care o aseamăna cu foile unei cepe ce se înfăşoară succesiv, *"căci o aură este cuprinsă în alta. Prima aură este cea mai frecvent percepută, fiind tocmai un contur al corpului uman, de culoare albastră, gri sau albă. În condiţii de bună sănătate, această aură apare ca o strălucire argintie. Când oamenii sunt obosiţi, apare gri. În stări de boală este aproape imposibil de detectat. (...) Deseori, această aură este numită corpul eteric. (...)*

A doua aură este mai extinsă decât prima. (...) Coloraţia şi întinderea acestei aure variază foarte mult. Umbre de culoare întunecată relevă oameni absorbiţi de propriile dorinţi şi apetite. Nuanţe frumoase de roz, albastru sau verde pot fi văzute în aurele acelora care simt iubire şi încearcă în mod altruist să îmbunătăţească lume. (...) Mulţi oameni au un caracter dual, şi această dualitate poate fi sesizată în aură ca două benzi de radiaţie, una dintre ele relevând senzualitatea, iar cealaltă indicând sentimentele superioare de iubire şi devoţiune. La oamenii care sunt buni dar neconştienţi de potenţialităţile lor spirituale, a doua aură se poate extinde până la 30 cm.

A treia aură este mult mai largă şi la oamenii foarte dezvoltaţi spiritual se poate extinde până 1 m – 1,5 m. (...) Aceasta e aura de energie spirituală care este emisă de sufletele ce

transmit conştient gânduri luminoase, de vindecare şi de iubire, prin voinţa lor spirituală" [21, p. 6–8].

Cu excepţia corpului eteric, care pare să afecteze direct starea fizică a organismului, compoziţia aurei umane este subiectul unor opinii diferite, uneori chiar contradictorii. Unii clarvăzători spun că pot vedea întreaga aură, alţii că percep numai unele părţi ale aurei. Numărul componentelor aurei, denumirile şi rolurile/funcţiile lor diferă de la un clarvăzătorla altul, de la un autor la altul, de la o şcoală de gândire la alta. Dintre componentele ce alcătuiesc aura umană – componente ce se află în relaţii directe cu "corpurile subtile" –, mai des întâlnite în încercările de sistematizate a relatărilor clarvăzătorilor sunt (după [12], p. 42), în ordine succesivă: componenta eterică, componenta astrală, componenta mentală, componenta cauzală, componenta spirituală.

De asemenea, interpretările date culorilor văzute în aură variază considerabil. În plus, deseori clarvăzătorii descriu în mod considerabil diferit aura aceleiaşi "persoane-ţintă" [22].

Vindecătorul britanic Gordon Turner [23] descrie aura unui muşuroi de furnici ca pe o iradiere rozalie slabă, ce devene întunecată în jurul fiecărei furnici, iar o pasăre pare înconjurată de un halou uşor albăstrui, de două ori mai mare decât corpul păsării. Aşa cum era de aşteptat, aura umană percepută de Turner e mai complicată şi dinamică: un *pattern* de culori unduitoare, mereu în schimbare, mai dens în apropierea corpului fizic şi mai slab spre exterior; emoţiile sunt "înregistrate" în aură ca modificări de culoare, iar efectele unei boli întunecă aura sau sunt marcate prin apariţii de pete cu noi culori.

G. Turner afirmă că atunci când un vindecător îşi pune mâinile pe un pacient, se produce imediat o îmbinare a aurelor lor. În câteva minute, toate celelalte culori care erau observabile înainte devin "subordonate" unui albastru predominant, care se extinde mult doncolo de limitele normale şi pare să umple încăperea unde are loc tratamentul. Este încă posibil să se "vadă" culorile/petele ce denotă simptoamele bolii, dar acestea "plutesc" departe de corpul pacientului şi, treptat, sunt acoperite de o lumină galbenă rotitoare, pe măsură ce tratamentul îşi face efectul. Mulţi pacienţi au relatat despre "simţirea energiei" şi a unei încălziri în momentele vindecării. Turner descrie un experiment în care un film neexpus a fost plasat între mînile vindecătorului şi cele ale pacientului, într-o cameră întunecată. Când filmul a fost developat, au fost constatate pe el impresiuni similare cu cele ce puteau fi obţinute ţinând filmul aproape de o plită electrică. A fost efectuat şi un test de control, reluându-se experimentul cu cineva care nu avea facultatea de vindecător; nu s-au obţinut semne vizibile.

Psihiatrul american John Pierrakos, deşi nu-şi recunoşte capacităţi de "vindecător parapsihic" (*"psychic healer"*), percepe şi el câte o aură tri-stratificată în jurul fiecărui pacient al său: *"Dr. Pierrakos vede trei straturi aurice pe care le defineşte ca pe o inter-stare sau o punte între energie şi materie. Primul strat are o lăţime de circa o jumătate de inch şi este semitransparent, lăsând să se vadă prin el culorile fundalului. Vine apoi un strat-anvelopă albastru, ce poate deveni roşu atunci când persoana este furioasă, sau albastru închis, gri ori galben când există o boală. În sfârşit, urmează o uşoară ceaţă învăluitoare de culoare albastru luminos, legată de starea de sănătate. Potrivit dr. Pierrakos, mai semnificativ este faptul că aura este netedă şi continuă la o persoană sănătoasă, dar întreruptă la cineva bolnav mental sau fizic"* [24]. Acelaşi Pierrakos (citat în [25], p. 212) susţine că poate observa cum aurele plantelor sunt serios afectate de bolnavii cu tulburări psihice grave. De exemplu, aura unei crizanteme s-a contractat într-un mod foarte neobişnuit, aproape crispându-se, atunci când unul din pacienţi a strigat ceva în direcţia ei, de la o distanţă de aproximativ un metru şi jumătate, fenomenul fiind însoţit şi de pierderea nuanţei aurii (specifice aurei acestei plante) şi scăderea la o treime a pulsaţiilor aurice. După încercări repetate, Pierrakos a constatat că dacă o plantă stă mai mult de două ore pe zi în preajma capetelor pacienţilor care ţipă la mai puţin de un metru de ele, frunzele cele mai de jos încep să cadă, planta se veştejeşte şi se usucă cu totul în trei zile.

Dincolo de controversele legate de structura aurei percepute de clarvăzători, există dovezi că aceştia "văd" într-adevăr "ceva" care le semnalează starea de sănătate a unei persoane. Un exemplu în acest sens îl reprezintă rezultatul cercetărilor efectuate de neuropsihiatra americană Shafica Karagulla [26]. Ea a lucrat cu o clarvăzătoare, având pseudonimul *Diane* (numele adevărat este Dora Kunz), care pretindea că prin vizualizarea aurelor pacienţilor, putea pune diagnostice corecte. Comparând sistematic şi scrupulos afirmaţiile *Dianei* cu rezultatele investigaţiilor medicale moderne, Karagulla a constatat că aceasta nu greşea aproape niciodată. Mai mult, uneori era mai exactă decât examenele medicale de rutină: o dată, *Diane* a detectat la un pacient o obstrucţie a intestinului care scăpase examinării efectuate Karagulla; pacientul a fost rechemat în grabă şi i s-au făcut radiografii, confirmându-se astfel afecţiunea. A urmat operaţia de urgenţă ce a salvat viaţa pacientului.

Shafica Karagulla a ajuns la concluzia că în jurul corpului uman există, în condiţii normale, un "câmp fizic energetic", apoi un "câmp emoţional" (cu o grosime de circa 45 cm) continuat de un "câmp mental" (extins cu încă aproximativ 15 cm).

Psihologul şi parapsihologul american Charles T. Tart defineşte aura *"într-un mod foarte minimal şi simplu ca fiind ceva ce este perceput de fiinţele umane în jurul unei persoane"* [27]. Tart o denumeşte pe cea din urmă "persoană-ţintă", şi cu termenul de "observator" pe cel care percepe (sau crede că percepe), într-un fel sau altul, acel "ceva" numit aură, din jurul persoanei-ţintă.

Tart atrăgea atenţia că *"practic în toate cazurile aflăm că observatorul care, prezumabil, percepe aura, se uită şi la persoana ţintă. Aparenţa fizică a ţintei conţine o multitudine de informaţii. Puteţi afla multe lucruri despre oameni doar privind la ei, după înfăţişare, postură, felul în care se mişcă, se îmbracă, se îngrijesc etc. Aceasta conduce la o mare confuzie atunci când cineva face o descriere a aurei prin caracteristici fizice observabile direct la persoana ţintă, fie ele caracteristici statice sau de comportament. La o extremă, de pildă, un observator care doar se preface că efectuează citirea aurei* (sintagma "citirea aurei" se referă la ansamblul informaţiilor pe care observatorul pretinde că le obţine prin perceperea aurei unei persoane-ţintă – n.n.) *poate spune un număr de lucruri valabile despre persoana ţintă, dar care este posibil să nu aibă nimic de-a face cu ceva de genul aurei. Aceste lucruri valabile sunt caracteristici pe care un bun observator al oamenilor le poate culege din aspectele exterioare ale acestora"* [27]. Cum pot fi separate cele două surse de informaţii (pe de o parte, înfăţişarea fizică şi comportamentul persoanei-ţintă, iar pe de altă parte, aura acesteia) pentru a şti când avem de-a face realmente cu aura? *"Modul în care s-ar putea face acest lucru* – răspunde Tart – *este prin blocarea informaţiilor perceptibile senzorial de la persoana ţintă. Astfel, nu se mai culeg informaţii senzoriale, iar singurele informaţii disponibile sunt cele conţinute în ipotetica aură"* [27]. Pentru aceasta, Tart propune ceea ce el denumeşte "testul cu uşa", pentru efectuarea căruia recomandă următoarele:

"Mai întâi: pentru a optimiza condiţiile, lăsaţi senzitivul (observatorul aurei – n. n.) *să găsească o persoană ţintă care are o aură mare, ce se extinde mult şi e stabilă în timp.*

În al doilea rând: mascaţi caracteristicile fizice ale persoanei ţintă într-un mod foarte simplu, prin plasarea persoanei ţintă în spatele marginii cadrului unei uşi. Umerii ei trebuie să fie exact în spatele marginii cadrului uşii, astfel încât să nu se vadă nimic din corpul său fizic, dar aura să se extindă cu mai mulţi centimetrii dincolo de marginea cadrului uşii. (...) Pot fi utilizate ecrane mai elaborate, însă uşile sunt în general disponibile.

În al treilea rând: stabiliţi un program randomizat de testări, în care uneori persoana ţintă stă imediat în spatele marginii cadrului uşii (într-o poziţie în care este mascat corpul, dar nu şi aura – n. n.)*, iar alteori stă la jumătate de metru mai departe* (fiind astfel mascate atât corpul, cât şi aura – n. n.). *La fiecare test, un experimentator îl întreabă pe senzitiv: «Se extinde aura dincolo de marginea cadrului uşii sau nu?» Dacă senzitivul percepe în mod*

obiectiv aura, ar trebui, practic, să obţină un succes de sută la sută spunând că persoana ţintă se află sau nu chiar la marginea cadrului uşii" [27].

Charles T. Tart (împreună cu John Palmer) au aplicat "testul cu uşa" pentru verificarea pretinsei abilităţi a parapsihicului britanic Mathew Manning de a percepe aura umană [28]. Rezultatele a zece serii de încercări nu au fost semnificative. Cercetătorii islandezi Gissurarson şi Gunnarson [29], au utilizat o variantă mai complexă a testului lui Tart, aplicată pe un lot de zece clarvăzători, comparativ cu un lot de control format din nouă persoane fără aptitudini parapsihice. Şi rezultatele acestor experimente au fost nesemnificative statistic – ba chiar grupul de control a făcut ceva mai multe "ghiciri" corecte (196) decât grupul parapsihicilor (185).

Charles T. Tart distinge patru tipuri de aură umană: aura fizică, aura psihologică, aura parapsihică şi aura proiectată.

Aura fizică este cea asociată cu energii fizice cunoscute. De obicei, o persoană este mai caldă decât mediul din jur, astfel încât există gradienţi termici şi curenţi de aer rezultaţi din aceşti gradienţi în imediata sa vecinătate. Energie termică (radiaţii infraroşii) radiază din corp. Există, de asemenea, un câmp (cvasi)electrostatic în jurul unei persoane, precum şi câmpuri electrice ionice (particule şi gaze ionizate). Radiaţie electromagnetică (unde radio) în domeniul de microunde al spectrului este emisă la nivel scăzut, ca şi radiaţie electromagnetică de frecvenţă joasă de până la 100 cicli pe secundă generată de activitatea musculară. La acestea se mai pot adăuga câmpurile biomagnetice şi radiaţiile biofotonice. În orice moment, oricare sau toate din aceste posibile „aure" pot exista într-un amestec complex în jurul corpului unei fiinţe vii. Aşa cum arăta Tart, conceptul de aură fizică ridică mai multe chestiuni care rămân şi în prezent valabile:

- Este aura fizică realmente detectabilă fie prin instrumente, fie de către observatori umani? În principiu, este posibil ca această aură fizică să existe; în practică, instrumentele pot detecta unele lucruri în jurul corpului uman. În ceea ce priveşte detecţia aurei fizice pe căi extrasenzoriale, Tart remarca pe bună dreptate că *"în vreme ce avem o imensă cantitate de dovezi despre realitatea a ceva de tipul clarviziunii, avem prea puţine informaţii asupra limitelor acestui gen de aptitudine. De pildă, nimeni nu poate spune cu deplină autoritate că nu puteţi detecta prin clarviziune un nor ionic în jurul unei persoane, chiar dacă simţurile umane obişnuite nu sunt destul sensibile la acest aspect al aurei fizice"* [27];
- O altă problemă a cercetării aurei fizice este referitoare la modul în care ansamblul trăsăturilor respectivei aure prezintă variaţii în timp sau dacă este o structură permanentă care se corelează numai cu caracteristicile pe termen lung ale persoanei ţintă. Într-un caz extrem, aura fizică ar putea fi un fenomen mai degrabă static – existând în timpul vieţii şi dispărând la moarte, acesta fiind maximul de informaţii ce se poate obţine de la ea. Pe de altă parte, ar putea exista variaţii în diferitele componente ale aurei fizice care s-ar corela cu modificări în activitatea fiziologică, mentală etc.;
- O persoană poate învăţa controlul prin voinţă asupra propriei aure fizice? Poate învăţa să facă lucruri care vor schimba caracteristicile acesteia, cum ar fi intensificarea ei pentru a o face mai accesibilă observaţiei, sau pentru a îndeplini mai bine unele ipotetice funcţiuni ale aurei fizice? În unele scrieri ale ocultiştilor aura este descrisă ca acţionând precum o barieră protectivă faţă de stimulii exteriori. Aura fizică realizează o asemenea funcţiune? Tart nu exclude aceste posibilităţi şi face o comparaţie cu cercetările legate de *bio-feedback*, ce au demonstrat că *"tot felul de procese biologice şi fiziologice, care anterior erau considerate involuntare şi complet dincolo de controlul uman, pot fi acum aduse sub control voliţional furnizând oamenilor semnale feedback adecvate cu ajutorul unor instrumente speciale"* [27];
- Cum influenţează mediul înconjurător (atât cel fizic, cât şi cel psihologic) diferitele aspecte ale aurei fizice? Metodele de electrografie prin electroluminescenţă (fotografia

Kirlian, electronografia) pot fi utile în studierea indirectă a influenţei mediului asupra aurei fizice (v. fig. 1 şi fig. 2).

Aura psihologică este un construct mental referitor la spaţiul din imediata vecinătate a persoanei ţintă, neavând o existenţă independentă de starea mentală a persoanei respective. Acest concept poate să fie conştient, semiconştient sau chiar inconştient. Mulţi oameni acţionează ca şi cum posedă aură psihologică, dar când îi întrebaţi dacă există ceva special în spaţiul din jurul lor vă privesc nedumeriţi: despre ce e vorba? Ei nu îşi dau seama de aura psihologică, căci aceasta există, în cazul lor, la nivel inconştient. Tart ilustrează aura psihologică prin ceea ce psihologii numesc "spaţiu personal" şi reacţiile noastre când cineva îl invadează: *"S-a observat că oamenii reacţionează ca şi cum ar fi ceva special în spaţiul imediat din jurul lor, şi că acest spaţiu poate fi destul de bine delimitat. Unii cercetători au efectuat ceea putem numi studii de invaziune. Ei au trasat spaţiul personal al persoanei ţintă invadându-l şi notând la ce distanţă ea se retrage sau raportează că se simte inconfortabil. (...) S-a constatat că oamenii au spaţii personale diferit configurate. De obicei, spaţiul personal al unei persoane este mai extins în zona din faţa sa. El se poate întinde până la circa 60 – 70 cm."* [27].

Aura parapsihică (*psychical aura*) este cea percepută de obicei de subiecţii cu aptitudini parapsihice (clarvăzătorii); acest tip de aură nu este alcătuită din energiile fizice cunoscute, deşi are un tip de existenţă mai „substanţial" sau mai „obiectiv" decât un simplu construct psihologic al persoanei care o posedă. Cu alte cuvinte, se poate spune că există la un nivel diferit sau pe alt plan ontologic.

Aura proiectată "*există numai în mintea observatorului. În contrast, aura psihologică a unei persoanei ţintă ar putea exista şi în mintea altor oameni, dacă respectiva persoană îi convinge de existenţa acestei aure prin persuasiune"* [27]. Aici se utilizează adjectivul "proiectată" în sensul psihologic şi psihiatric al termenului "proiecţie", care desemnează o anume experienţă existentă numai în mintea unei persoane şi care, în mod fals, este considerată de acea persoană ca fiind o percepţie a ceva din lumea exterioară. Modul în care poate fi experienţiată aura proiectată este descris astfel de Tart: *"Observatorul priveşte la persoana ţintă şi culege informaţii despre diferitele ei caracteristici fizice şi comportamentale. De asemenea, el poate primi informaţii, în diferite grade, prin propriile facultăţi parapsihice. Apoi, undeva la nivel inconştient, toate aceste informaţii sunt transformate într-o imagine mentală şi furnizate conştientului, astfel încât observatorul vede o aură în jurul persoanei ţintă"* [27]. Aura proiectată – în pofida faptului că nu are existenţă obiectivă (este iluzorie) – poate fi, în anumite situaţii, o sursă de informaţii valide, în funcţie de calitatea datelor "culese" prin observaţie directă şi/sau prin modalităţi parapsihice.

O metodă ştiinţifică de evidenţiere (obiectivare) directă şi completă a aurei nu există (încă); de altfel, aşa cum s-a menţionat mai sus, însuşi conceptul de aură nu are, deocamdată, o accepţiune clară şi unanim recunoscută. Ceea ce se poate spera este ca, prin tehnici experimentale, să se obţină fie elemente de verosimilitate privind existenţa aurei, fie detectarea unor componente ale aurei. Aceasta fiind situaţia, metodele de cercetare instrumentală a aurei umane pot fi clasificate în trei tipuri:

- *A)*. Metode pasive: metoda lui Kilner, metoda radiestezică, metoda senzorilor de câmpuri;
- *B)*. Metode interactive: electrografia prin electroluminescenţă (metoda Kirlian, electronografia);
- *C)*. Metode "mimetice": *auras camera*, metoda Korotkov.

A). În **metoda Kilner** se foloseşte un ecran format din două plăci de sticlă între care se află o soluţie alcoolică de dicianină (substanţă derivată din gudron de huilă). Walter J. Kilner afirma că atunci când o persoană era privită prin acest ecran, se observau, în condiţii de semiobscuritate, o aură în general ovală, predominant de culoare gri, în jurul persoanei respective. Forma, culorile, diviziunile şi extinderile spaţiale ale acestei aure variază în funcţie

de sexul, vârsta şi starea de sănătate mentală şi fizică a subiectului investigat, precum şi de condiţiile exterioare. Kilner [19] distingea trei zone ale aurei:

- O bordură întunecată, cu lărgimea de 1,5 cm, mărginind corpul; este *dublul eteric*; în anumite afecţiuni are o lărgime mai mare;
- O zonă secundă – *aura interioară* – ce acoperă dublul eteric, obliterându-l un pic uneori; are o lărgime de 3 – 8 cm şi este relativ mai mare la copil;
- A treia zonă este *aura exterioară*; ea nu are un contur strict definit la exterior şi se pierde în spaţiu.

La copii, şi în special la băieţi, aura interioară este adesea la fel de largă ca cea interioară şi e dificil de separat. Kilner a crezut în câteva cazuri că discerne o a patra "anvelopă" foarte subtilă, pe care a numit-o *aura ultra-exterioară*. Uneori, în timpul observaţiilor aurice prin ecranele cu soluţie de dicianină, apar, temporar, raze şi/sau pete strălucitoare de diferite culori. Kilner a mai constatat că, sub influenţa câmpurilor electrice şi magnetice, aurele subiecţilor umani îşi forma şi cromatica.

O variantă a metodei Kilner constă în folosirea de către observatorul aurei a unor ochelari pe ale căror lentile este depus un strat de dicianină (aşa-numiţii "ochelari Kilner", comercializaţi şi în prezent).

Bazându-se pe o lucrare publicată în 1962 de A. Ellison [30], Charles T. Tart consideră că aura percepută prin metoda Kilner este de tipul aurei proiectate: *"Ellison a măsurat caracteristicile de transmisie optică ale ochelarilor Kilner. El a găsit că transmisia era era foarte bună în roşu îndepărtat şi în violet îndepărtat. Nefiind un instrument optic exact, ochiul uman nu se focalizează perfect la extremităţile spectrului vizibil, astfel încât se crează o franjă optică în jurul oricărui obiect văzut prin ochelarii Kilner, determinată de faptul că radiaţiile din aceste extremităţi spectrale se focalizează în locuri uşor diferite de pe retină şi lipsesc informaţiile din zona centrală spectrului vizibil care să mascheze această focalizare defectuoasă. Prin urmare, persoanele care îşi pun ochelari Kilner şi afirmă că văd aura, văd de fapt o aură proiectată. Ele iau rezultatul funcţionării defectuoase a sistemului lor vizual drept ceva ce există în mediul înconjurător"* [27]. Totuşi, explicaţia dată de Ellison nu acoperă toate efectele raportate de Kilner. De exemplu, *"de ce aura pare să se extindă ori să se contracte la aplicarea unei sarcini electrice? Aceasta nu influenţează caracteristicile de transmisie optică ale ochelarilor, astfel încât ochelarii Kilner sunt încă de studiat"* [27].

Metoda radiestezică constă în utilizarea ansei sau a pendulului radiestezic, cu care se "scanează" spaţiul din jurul subiectului. Din modul în care aceste instrumente se comportă în diferitele zone explorate se trag concluzii privind forma şi starea aurei. Aplicarea cu succes a metodei depinde de sensibilitatea radiestezică a operatorului.

În **metoda senzorilor de câmpuri** se folosesc traductori şi echipamente electronice care înregistrează câmpurile electrice, magnetice, electromagnetice, fotonice, termice şi acustice din proximitatea subiectului. Prelucrarea pe calculator a datelor complexe astfel obţinute permite o cartografiere a câmpurilor fizice din jurul organismului. Metoda este foarte laborioasă şi costisitoare; în practică, nu a fost aplicată decât parţial.

B). **Metodele de electrografie prin electroluminescenţă** sunt metode imagistice, imaginile formându-se ca urmare a interacţiunilor dintre un câmp electric exterior (cu parametri specifici fiecărei tehnici în parte) şi structura explorată. Se presupune că printre factorii care determină caracteristicile imaginilor obţinute se numără şi calităţile aurei. În mod eronat, unii autori susţin că electrografia prin electroluminescenţă este o metodă de evidenţiere directă a aurei energetice. De fapt, aura electrografică este o aură provocată.

C). În ceea ce priveşte **metodele "mimetice"**, menţionăm că am ales această denumire deoarece prin modalităţile respective doar se simulează imagistic structuri de tip auric, pornindu-se de la unele date obiective:

- La utilizarea aşa-numitelor ***aura cameras***, se culeg, prin intermediul unor electrozi, date

referitoare la rezistenţa electrică cutanată a subiectului. Valorile rezistenţei electrice cutanate depind de o serie de factori fiziologici şi, deci, reflectă în parte starea de sănătate a subiectului. Datele culese de electrozii aplicaţi pe piele sunt prelucrate de un procesor electronic ataşat unei camere foto şi transformate în semnale care formează *pattern*-uri de culori variate. *Pattern*-urile respective impresionează pelicula/senzorii foto atunci când subiectul este fotografiat. Rezultă o imagine în care subiectul apare înconjurat de o "aură" ale cărei culori sunt distribuite în funcţie de datele culese iniţial de electrozii plasaţi pe piele.

– În **metoda Korotkov** [31] se porneşte de la imaginile de tip Kirlian obţinute pe degetele subiectului. Diferite porţiuni ale acestor imagini, corespunzând unor zone şi organe anatomice, sunt transpuse, prin intermediul calculatorului, în jurul schiţei unei siluete umane. Rezultă imaginea unei "aure" compuse, ale cărei caracteristici reflectă, în bună măsură, starea fizică şi psiho-emoţională a subiectului investigat.

Deseori, conceptul de aură este asociat (sau chiar confundat) cu cele de biocâmp şi/sau de bioenergie. Autorul acestui articol presupune că anumite aspecte ale aurei unui organism viu sunt manifestări ale componentei exogene/proximale a biocâmpului respectivului organism, componentă care conlucrează sinergic cu energiile ce întreţin vitalitatea şi asigură relaţiile energo-informaţionale cu mediul înconjurător. De aceea, considerăm că studiile şi dezbaterile privind conceptul de aură pot conduce la o mai profundă înţelegere a modului în care sunt alcătuite şi „funcţionează" lumea şi (mai ales) fiinţa umană.

Bibliografie

1. Webster's Revised Unabridged Dictionary, 1913.
2. Webster's New International Dictionary of English Language, 1930 Edition.
3. Wordsmyth Dictionary.
4. The American Heritage Dictionary of English Language, Fourth Edition, 2000.
5. Merriam–Webster Dictionary.
6. Paranormality.com/aura.shtml
7. http://www.llewellynencyclopedia.com/term
8. Robert Todd Carroll SkepDic.com
9. www.carm.org
10. Robert – *"Easy New Way to See Auras"*, http://www.worldtrans.org/spir/aura.html, 1994.
11. Spring Wolf's Spiritual Education Network – *"The Aura. The Colors of Life"*.
12. Rosemary Ellen Guiley – "Harper's Encyclopedia of Mystical & Paranormal Experience", Harper, San Francisco, 1991.
13. A. S. Berger, J. Berger – "The Encyclopedia of Parapsychology and Psychical Research", Paragon House, New York, 1991.
14. http://en.wikipedia.org/wiki/Aura
15. http://parapsych.org/glossary
16. F. Marcu – "Marele dicţionar de neologisme", Ed. Saeculum, 2000.
17. C. Wilson, J. Grant – "Mysteries. A guide to the unknown: past, present and future", Chancellor Press, London, 1994.
18. Annie Besant, C. W. Leadbeater – "Thought–Forms", The Theosophical Publishing House, London, 1901.
19. W. J. Kilner – "The Human Atmosphere or The Aura Made Visible by the Aid of Chemical Screens", Rebman Ltd., London, 1911.
20. Eileen J. Garrett – "Adventures in the Supernormal: A Personal Memoir", Creative Press Inc., New York, 1949.
21. Ursula Roberts – "Look at the Aura and Learn", Greates World Association, London, 1975.

22. A. Neher – "The Psychology of Transcendence", Spectrum, Englewood Cliffs, NJ, 1980.
23. G. Turner – "An Outline of Spiritual Healing", Warner, New York, 1963.
24. M. Walker – "The Power of Color", B. Jain Publishers, New Delhi, 2002.
25. P. Tompkins, C. Bird – "The Secret Life of Plants", Harper, New York, 1989.
26. Shafica Karagulla – "Breakthrough to Creativity: Your Higher Sense Perception", DeVors, Los Angeles, 1967.
27. C. T. Tart – *"Concerning the Scientific Study of the Human Aura"*, *JOURNAL OF THE SOCIETY FOR PSYCHICAL RESEARCH*, vol. 46, no. 751, 1-21, 1972.
28. C. T. Tart, J. Palmer – *"Some Psi Experiments with Mathew Manning"*, *JOURNAL OF SOCIETY FOR PSYCHICAL RESEARCH*, vol. 50, 224-228, 1979.
29. L. R. Gissurarson, A. Gunnarson – *JOURNAL OF THE AMERICAN SOCIETY FOR PSYCHICAL RESEARCH*, vol. 91. No. 1, 33-49, 1997.
30. A. Ellison – *"Some Recent Experiments in Psychic Perceptivity"*, *JOURNAL OF SOCIETY FOR PSYCHICAL RESEARCH*, vol. 41, 355–365, 1962.
31. K. Korotkov – "Aura and Consciousness: New Stage of Scientific Understanding", State Publishing Unit Kultura, St. Petersburg, 1998.

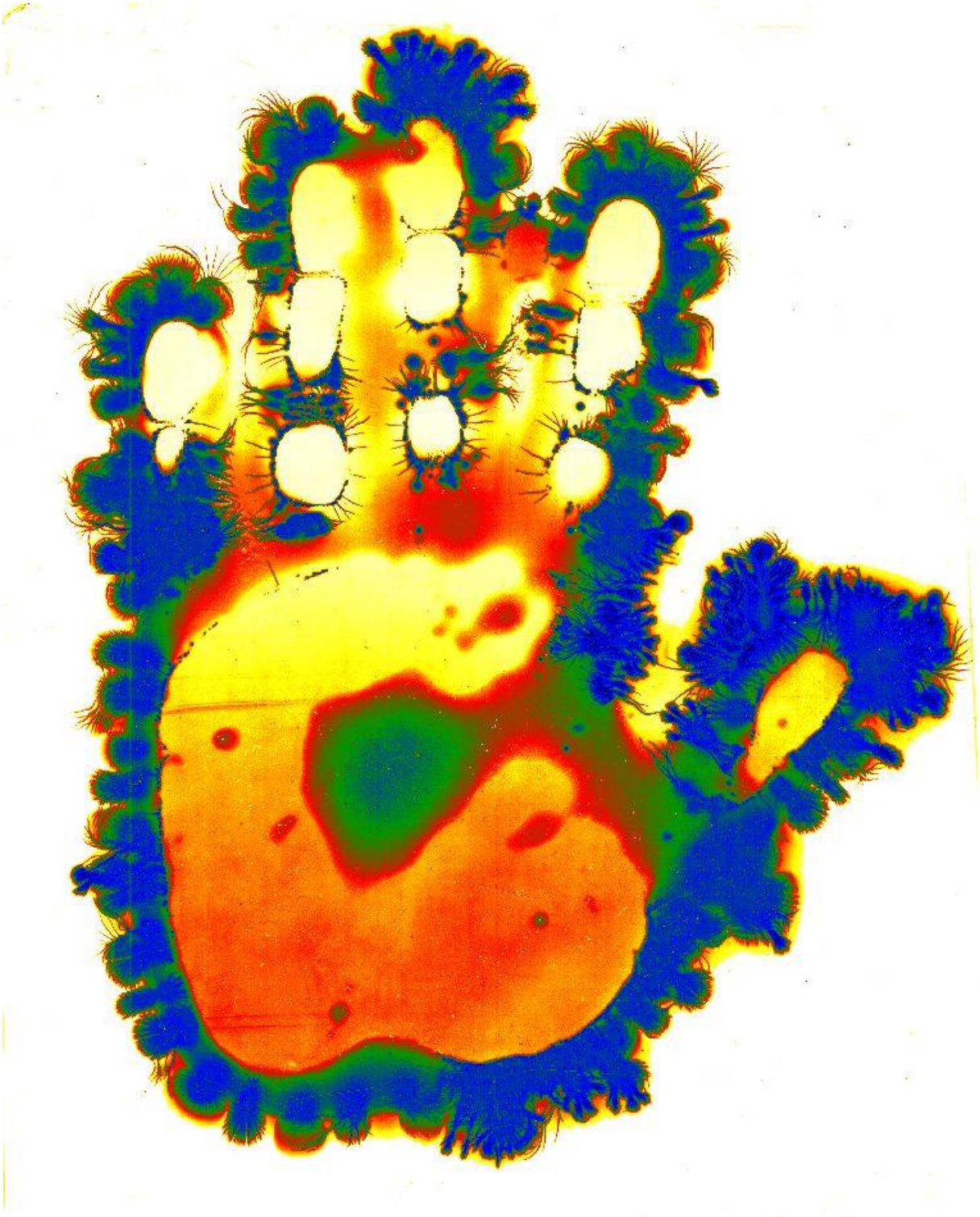

Fig. 1 – Electronografie palmară cromatizată la o persoană aflată în stare de relaxare.

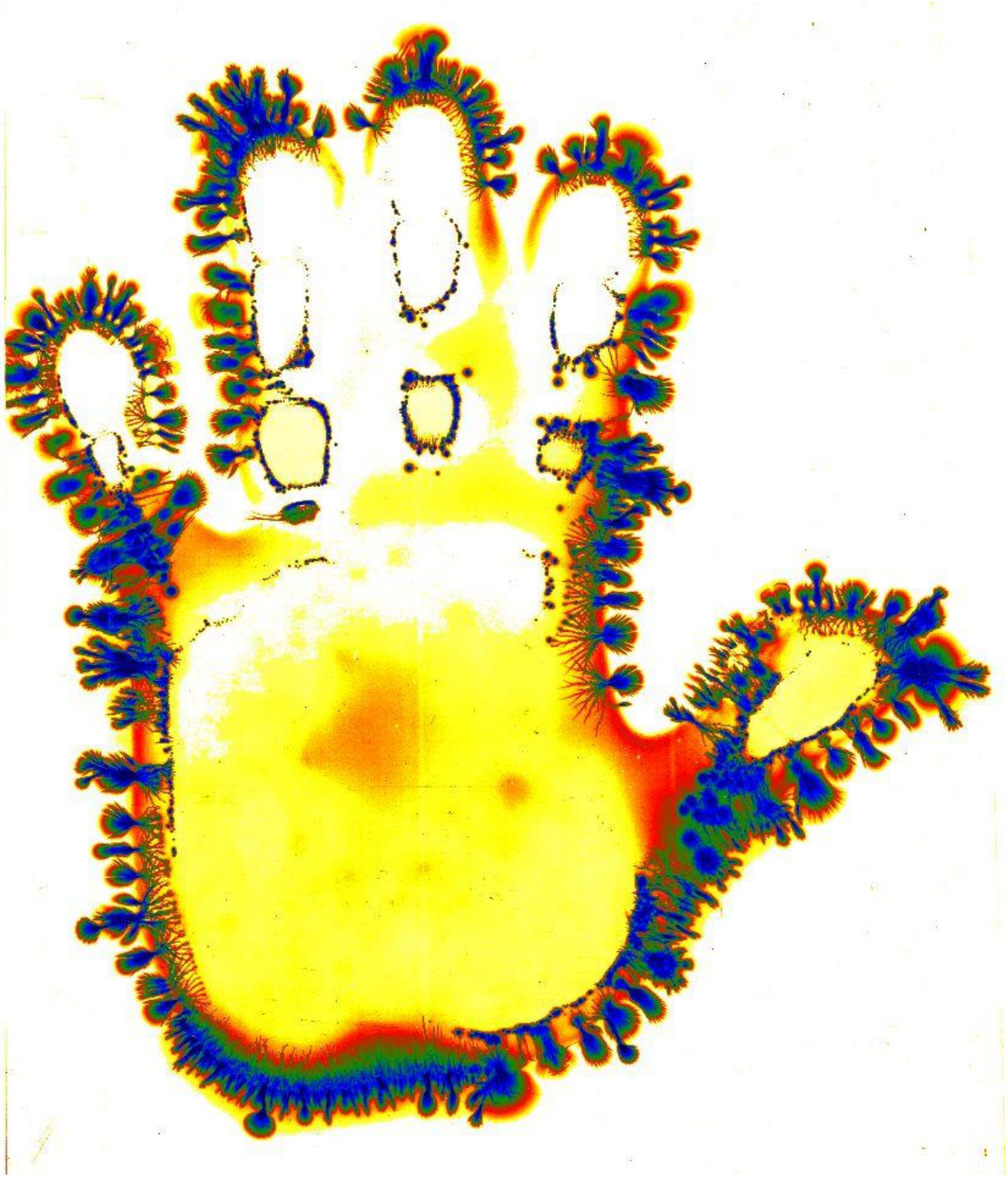

Fig. 2 – Electronografie palmară cromatizată în stare de stress accentuat (aceeaşi persoană ca în fig. 1).